

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 sierpnia 2010 roku (data wpływu) skierowanym przeciwko Miastu Ł. powód Z. J. wniósł o uzgodnienie treści księgi wieczystej (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z rzeczywistym stanem prawnym przez nakazanie wpisania w dziale II tej księgi jako współwłaścicieli nieruchomości: Z. J. w 4/8 (czterech ósmych) częściach, E. G. w 1/8 (jednej ósmej) części, A. B. w 1/8 (jednej ósmej) części, M. W. w 1/8 (jednej ósmej) części i D. J. w 1/8 (jednej ósmej) części w miejsce Miasta Ł.. W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, iż wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2008 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt II C 507/08 oddalił powództwo Skarbu Państwa o stwierdzenie, że nabył przez zasiedzenie/przemilczenie własność przedmiotowej nieruchomości. W ten sposób własność nieruchomości została przywrócona J. i K. J., a w konsekwencji ich następcom prawnym. /pозew – k. 2-6/

Wyrokiem z dnia 15 czerwca 2010 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo (pkt. 1) oraz nie obciążył powoda kosztami procesu (pkt. 2). W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał, iż Wojewoda (...) wydał w dniu 11 lipca 2007 roku decyzję stwierdzającą nabycie przez Gminę M. Ł. z dniem 27 maja 1990 roku z mocy samego prawa nieodpłatnie własność nieruchomości Skarbu Państwa, dla której prowadzona jest obecnie księga wieczysta (...). Na podstawie wskazanej decyzji komunalizacyjnej Gmina Ł. została ujawniona w księdze wieczystej jako właściciel przedmiotowej nieruchomości. Sąd Rejonowy argumentował, iż przedmiotowa decyzja nie została wyeliminowana z obrotu prawnego, z uwagi zaś na rozdział kompetencji władzy sądowniczej i władzy wykonawczej wynikający z konstytucyjnej zasady trójpodziału władzy Sąd nie jest władny uchylić wskazaną decyzję komunalizacyjną i pozostaje nią związany. O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., wskazując, iż w niniejszej sprawie powód wykazał, iż jego sytuacja majątkowa uniemożliwia poniesienie kosztów sądowych oraz kosztów procesu w pełnej wysokości. /wyrok Sądu Rejonowego z dnia 15 czerwca 2010 roku – k. 83-88/

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 15 czerwca 2010 roku wywiódł powód, zaskarżając go w części tj. w zakresie punktu 1. Skarżący zarzucił: - naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię przepisu art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece polegającą na uznaniu, iż nie zachodzą w sprawie przesłanki do uzgodnienia przedmiotowej księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym oraz – naruszenie prawa formalnego poprzez przyjęcie, iż ostateczna decyzja komunalizacyjna, wydana bez żadnej podstawy prawnej jest wiążąca dla sądu powszechnego. W konkluzji powód wniósł o uwzględnienie powództwa w całości. /apelacja powoda – k. 94-97/

W wyniku sądowej kontroli instancji Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 2 grudnia 2010 roku (sygn. akt III Ca 1277/10) zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, iż uwzględnił powództwo w całości (pkt 1) oraz orzekł o kosztach postępowania (pkt 2, 3 i 4). W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, iż wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2008 roku (II C 507/08) Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo Skarbu Państwa o stwierdzenie, że nabył on przez zasiedzenie własność nieruchomości, dla której prowadzona jest obecnie księga wieczysta (...). Tym samym uznać należy, iż Skarb Państwa nigdy nie był właścicielem spornej nieruchomości. Sąd Okręgowy argumentował dalej, iż z uwagi na powyższe decyzja komunalizacyjna zapadła bez podstawy prawnej i może stanowić przedmiot kontroli sądu powszechnego skoro wywołuje skutki cywilnoprawne. W przedmiocie kosztów postępowania, z uwagi na uwzględnienie powództwa w całości, Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda: - kwotę 3.000 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w pierwszej instancji oraz - kwotę 3.000 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Z uwagi zaś na fakt, iż powód był zwolniony od opłaty od pozwu ponad kwotę 3.000 złotych oraz od opłaty od apelacji ponad kwotę 3.000 złotych Sąd Okręgowy nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi: - kwotę 16.500 złotych tytułem brakującej części opłaty od pozwu oraz - kwotę 16.500 złotych tytułem brakującej części opłaty od apelacji. /wyrok Sądu Okręgowego z dnia 2 grudnia 2010 roku, sygn. akt III Ca 1277/10 – k. 120-125/

W dniu 25 lutego 2011 roku pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 2 grudnia 2010 roku (sygn. akt III Ca 1277/10). Pozwany zaskarżył przedmiotowe rozstrzygnięcie w całości, zarzucając naruszenie

prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie oraz błędną wykładnię: - art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotecę poprzez uznanie, iż występują w sprawie okoliczności uzasadniające uwzględnienie powództwa i dokonanie uzgodnienia księgi wieczystej nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oraz - art. 7 i 10 Konstytucji RP poprzez przekroczenie przez Sąd Okręgowy swojej kompetencji i naruszenie zasady związania sądów powszechnych orzeczeniami organów administracyjnych. Ponadto skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania tj. art. 2 § 3 k.p.c. co miało istotny wpływ na przebieg postępowania poprzez rozpoznanie pośrednio przez sąd powszechny sprawy stwierdzenia nieważności decyzji komunalizacyjnej. Z uwagi na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego jej rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu za wszystkie instancje. Pozwany wniósł także o zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż apelacja zostanie oddalona. /skarga kasacyjna pozwanego – k. 169-174/

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 10 lutego 2012 roku (II CSK 326/11) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego. W uzasadnieniu zapadłego rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy wskazał, iż w sprawie o uzgodnienie stanu prawnego nieruchomości sąd powszechny jest związany ostateczną decyzją komunalizacyjną. /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 roku – k. 204-205/

Decyzją z dnia 10 października 2012 roku Minister Administracji i Cyfryzacji, po przeprowadzeniu postępowania wszczętego na wniosek Z. J., stwierdził nieważność decyzji Wojewody (...) z dnia 11 lipca 2007 roku stwierdzającej nieodpłatne nabycie z dniem 27 maja 1990 roku przez Gminę M. Ł. z mocy prawa własności nieruchomości Skarbu Państwa, dla której prowadzona jest obecnie księga wieczysta (...). W uzasadnieniu poniesiono, iż Skarb Państwa nigdy nie nabył prawa własności przedmiotowej nieruchomości. /decyzja Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 10 października 2012 roku – k. 241-242/

Sąd Okręgowy, po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 18 lutego 2013 roku (sygn. akt III Ca 427/12): oddalił apelację (punkt 1.), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 36.300 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania (punkt 2.) oraz nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz pozwanego kwotę 13.500 złotych uiszczoną z tytułu brakującej opłaty sądowej w dniu 1 kwietnia 2011 roku (punkt 3.). W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, iż w postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada jednorodności środków ochrony, zgodnie z którą jeden skutek można osiągnąć tylko za pomocą jednego trybu postępowania. Sąd Okręgowy zważył, iż w niniejszej sprawie nie jest dopuszczalnym zastąpienie postępowania o wpis w księdze wieczystej postępowaniem uregulowanym w art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotecę. Sąd II instancji argumentował, iż ujawnienie praw spadkobierców J. i K. małżonków J. w księdze wieczystej jest możliwe na drodze postępowania wieczystoksięgowego, tym samym niedopuszczalne jest dochodzenie tego samego roszczenia w trybie uzgodnienia księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym na podstawie art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotecę. O kosztach postępowania apelacyjnego oraz postępowania kasacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2. sentencji w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c., statuujący zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Uwzględniając natomiast fakt, iż Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 2 grudnia 2010 roku (sygn. akt III Ca 1277/10) pozwanemu należy zwrócić wpłaconą przez niego kwotę 13.500 złotych tytułem brakującej części opłaty od pozwu i apelacji, o czym orzeczono w punkcie 3. sentencji. /wyrok Sądu Okręgowego z dnia 18 lutego 2013 roku, sygn. akt III Ca 427/12 – k. 256-265/

W dniu 23 maja 2013 roku (data wpływu) powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 18 lutego 2013 roku (sygn. akt III Ca 427/12), zaskarżając przedmiotowe rozstrzygnięcie w całości. Powód zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię przepisu art. 10 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotecę sprowadzającą się do stwierdzenia, że przepis ten nie ma zastosowania w sytuacji gdy odpadły podstawy dokonanych wcześniej wpisów w dziale II księgi wieczystej. Ponadto powód zarzucił naruszenie prawa procesowego, a to przepisu art. 102 k.p.c. przez jego niezastosowanie. Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu za wszystkie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do meritum sprawy

przez uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu za wszystkie instancje. /skarga kasacyjna powoda – k. 293-300/

Na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 lutego 2013 roku (sygn. akt III Ca 427/12) Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2014 roku (sygn. akt II CSK 411/13) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, iż stanowisko Sądu Okręgowego, iż decyzja o stwierdzeniu nieważności decyzji będącej podstawą wpisu prawa własności może być wystarczającą podstawą do jego wykreślenia nie oznacza, że powód mógł mieć pewność co do tego, czy jego interes może być zaspokojony w postępowaniu wieczystoksięgowym. Tym samym brak było podstaw do odmowy powodowi interesu prawnego w uzyskaniu orzeczenia usuwającego niezgodność treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. /wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2014 roku – k. 344-348/

W dniu 2 lipca 2013 roku w dziale II – „własność” księgi wieczystej (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, XVI Wydział Ksiąg Wieczystych wpisano jako współwłaścicieli nieruchomości: Z. J. w 4/8 (czterech ósmych) częściach, E. G. w 1/8 (jednej ósmej) części, A. B. w 1/8 (jednej ósmej) części, M. W. w 1/8 (jednej ósmej) części oraz D. J. w 1/8 (jednej ósmej) części. /bezsporne, a nadto zawiadomienie o dokonaniu wpisu – k. 145-146 akt księgi wieczystej LD1M/00009304/8/

Następnie współwłaściciele zbyli należące do nich udziały w prawie własności przedmiotowej (...) /bezsporne, a nadto umowa sprzedaży z dnia 23 sierpnia 2013 roku – k. 156-158, umowa sprzedaży z dnia 12 września 2013 roku – k. 165-168, umowa sprzedaży z dnia 10 lutego 2014 roku – k. 181-183 akt księgi wieczystej LD1M/00009304/8/

W chwili obecnej w księdze wieczystej (...) jako właściciel spornej nieruchomości widnieje M. B. /bezsporne, a nadto zawiadomienie o dokonaniu wpisu – k. 190 akt księgi wieczystej LD1M/00009304/8/

W piśmie procesowym z dnia 26 sierpnia 2014 roku (data wpływu) powód wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 15 czerwca 2010 roku (sygn. akt II C 661/09) i umorzenie postępowania z uwagi na jego bezprzedmiotowość. Powód wniósł także o zasądzenie na jego rzecz od strony przeciwnej kosztów procesu w łącznej kwocie 16.217 złotych. /pismo procesowe z dnia 26 sierpnia 2014 roku – k. 331-334/

Na rozprawie odwoławczej w dniu 9 września 2014 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym i postępowania apelacyjnego a także o oddalenie wniosku powoda o umorzenie postępowania. /e-protokół rozprawy z dnia 9 września 2014 roku: 00:02:29/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Natomiast w myśl art. 386 § 3 k.p.c. jeżeli pozew ulega odrzuceniu albo zachodzi podstawa do umorzenia postępowania, sąd drugiej instancji uchyla wyrok oraz odrzuca pozew lub umarza postępowanie.

Umorzenie postępowania, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. następuje jeżeli wydanie wyroku "stało się zbędne lub niedopuszczalne". Nie budzi wątpliwości, że chodzi o przypadki, w których przyczyna umorzenia zawarta w art. 355 § 1 k.p.c. nie istniała w dacie wytoczenia powództwa, lecz zaistniała dopiero po tej chwili, czyli jest następcza (zwrot "stało się") i wniknęła w toku sprawy sądowej. Na tle sformułowania z art. 355 § 1 k.p.c. przyjąć należy, że wydanie wyroku staje się "zbędne", jeżeli zgłoszone przez powoda roszczenie uzyskało już ochronę prawną, o której udzielenie wniósł powód, a więc jeżeli został już zrealizowany cel, dla którego wytoczono powództwo.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż powód w dniu 6 sierpnia 2010 roku wystąpił przeciwko Miastu Ł. z powództwem opartym na art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (dalej: u.k.w.h.). W toku trwającego procesu powód wszczął odrębne postępowanie przed Sądem wieczystoksięgowym, na skutek którego

uzyskał wpis w księdze wieczystej zgodny z żądaniem pozwu. Tym samym powód zrealizował cel dla którego wystąpił pierwotnie z powództwem opartym na art. 10 u.k.w.h. Zatem wydanie wyroku w niniejszej sprawie stało się zbędne, co skutkuje umorzeniem postępowania. Ponieważ przyczyna umorzenia postępowania zaszła na etapie postępowania przed sądem II instancji, wyrok Sądu Rejonowego z dnia 15 czerwca 2010 roku powinien zostać uchylony.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji niniejszego postanowienia.

Ponieważ postanowienie o umorzeniu postępowania jest orzeczeniem kończącym postępowanie powinno zawierać rozstrzygnięcie o kosztach (art. 108 k.p.c.).

W toku trwania postępowania powód poniósł następujące koszty: 3 000 złotych opłata od pozwu (dowód wpłaty na obwołucie akt, tom I), 3 000 złotych opłaty od apelacji (k 108), 3 000 złotych opłata od skargi kasacyjnej (k 312), 17 złotych opłata skarbową od pełnomocnictwa (k 302) oraz 2 700 złotych wynagrodzenie pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem Najwyższym (ustalone w oparciu o § 7 pkt 8 w zw. z § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490)).

Pozwany natomiast poniósł koszty: 19 500 złotych opłata od skargi kasacyjnej (k 179), 3.600 złotych wynagrodzenie pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem I instancji (określone na podstawie § 7 pkt 8 w zw. z § 6 pkt 7 w/w rozporządzenia), 5 400 złotych (3 x 1 800 zł) wynagrodzenie pełnomocnika w postępowaniach drugoinstancyjnych (ustalone w oparciu o § 7 pkt 8 w zw. z § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 w/w rozporządzenia), 1 800 złotych wynagrodzenie pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym (§ 7 pkt 8 w zw. z § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia) oraz 60 złotych wynagrodzenie pełnomocnika w postępowaniu klauzulowym (§ 10 ust. 1 pkt 13 rozporządzenia).

W tym miejscu zaznaczyć należy, iż w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy orzekł dwukrotnie wyrokiem, za każdym razem rozstrzygając kwestię kosztów postępowania w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na skutek wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia jakim jest skarga kasacyjna wyroki Sądu Okręgowego zostały dwukrotnie uchylone, zaś sprawa przekazywana do ponownego rozpoznania. Podkreślić przy tym trzeba, że strony nie wskazały w jakiej wysokości uiściły koszty na rzecz przeciwnika, bądź Skarbu Państwa w okresie od wydania wyroku Sądu Okręgowego do jego uchylenia i nie przedstawiły w tym zakresie ostatecznych wyliczeń, co znacznie utrudnia, a wręcz uniemożliwia stosunkowe rozliczenie kosztów procesu pomiędzy stronami.

Przechodząc dalej wskazać należy, iż w przypadku umorzenia postępowania ustalenie strony wygrywającej i przegrywającej uzależnione jest od przyczyny, jaka spowodowała potrzebę wydania tego rodzaju orzeczenia. W rozpatrywanym stanie faktycznym umorzenie postępowania nastąpiło z uwagi na fakt, iż powód zrealizował cel, dla którego wytoczył powództwo w oparciu o art. 10 u.k.w.h. w odrębnym postępowaniu przed Sądem wieczystoksięgowym. Do umorzenia postępowania nie doszło na skutek cofnięcia pozwu. Tym samym należy uznać, iż ostatecznie każda ze stron zarówno wygrała jak i przegrała niniejszą sprawę. Podnieść także należy, iż niniejsza sprawa odznacza się znacznym stopniem zawłości (Sąd Najwyższy dwukrotnie uchylał rozstrzygnięcie Sądu II instancji i przekazywał sprawę do ponownego rozpoznania). Ponadto w toku postępowania doszło do zasadniczej zmiany okoliczności (decyzją Ministra Administracji i Cyfryzacji doszło do stwierdzenia nieważności decyzji komunalizacyjnej Wojewody (...) z dnia 11 lipca 2007 roku, a następnie powód w odrębnym postępowaniu wieczystoksięgowym osiągnął cel dla którego wystąpił z powództwem opartym na art. 10 u.k.w.h.). W przedstawionych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że zasadne jest zatem wzajemne zniesienie pomiędzy stronami kosztów postępowania przed Sądem I i II instancji oraz przed Sądem Najwyższym w oparciu o art. 100 k.p.c. Wzajemne zniesienie kosztów jest w istocie dostosowaniem zasady odpowiedzialności za wynik sprawy do sytuacji, w której proces przegrywa nie jedna strona w całości, ale obie częściowo przegrywają i wygrywają jednocześnie. Wzajemne zniesienie kosztów procesu nie wymaga dokładnego określenia w jakiej części strona wygrała bądź też przegrała ostatecznie sprawę, zasadniczym kryterium

rozłożenia ciężaru kosztów procesu jest w takim wypadku poczucie słuszności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2011 roku, sygn. akt II PZ 10/11, LEX nr 1068033).

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 2 niniejszego postanowienia.

Nadto, zauważyć trzeba, że w toku postępowania powód został zwolniony od opłaty od pozwu ponad kwotę 3.000 złotych (k 29-30), a także uzyskał zwolnienie od opłaty od apelacji ponad kwotę 3.000 złotych (k 103-104). Ponadto powód został zwolniony od opłaty od skargi kasacyjnej ponad kwotę 3.000 złotych (k 310). Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t.) (dalej: u.k.s.c.). kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Natomiast w myśl ust. 2 pkt 1 koszty nieobciążające przeciwnika sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz strony, której czynność spowodowała ich powstanie. Brzmienie cytowanego art. 113 ust. 2 u.k.s.c. wskazuje, że w niniejszej sprawie nie jest zasadne obciążenie powoda kosztami tymczasowo wyłożonymi przez Skarb Państwa, gdyż na jego rzecz ostatecznie nie zasądzono żadnego roszczenia, a ponadto roszczenie z jakim wystąpił powód w pozwie z dnia 6 sierpnia 2010 roku nie ma charakteru majątkowego w tym znaczeniu, iż niemożliwym jest ściągnięcie z niego wskazanych kosztów (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 1968 roku, sygn. akt II CR 198/68, LEX nr 6412). W niniejszej sprawie brak jest również podstaw do obciążenia pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi od obowiązku uiszczenia których powód został zwolniony. Z tych względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 3 sentencji postanowienia.